DOMSTOLENS DOM
AF 11. JULI 1974 [1]

L'Union des Minotiers de la Champagne mod den franske regering (anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Conseil d'État français)

»Afledte interventionspriser«

Sag 11/74

I sag nr. 11/74,

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af det franske Conseil d'État er indgivet til Domstolen for i den sag, der verserer for nævnte ret mellem

UNION DES MINOTIERS DE LA CHAMPAGNE, Reims,

og

DEN FRANSKE REGERING,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende gyldigheden af Rådets forordning nr. 1210/70/EØF af 29. juni 1970 om fastsættelse af de vigtigste handelscentre for korn og de der gældende afledte interventionspriser for høståret 1970/71 (JO nr. L 141/9),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene A. M. Donner og M. Sørensen (refererende), dommerne R. Monaco, J. Mertens de Wilmars, P. Pescatore, H. Kutscher, C. Ó Dálaigh og A. J. Mackenzie Stuart,

generaladvokat: A. Trabucchi
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

1 — Processprog: Fransk.

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen og de skriftlige indlæg, der er indgivet i henhold til artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

1. L'Union des Minotiers (Sammenslutningen af melproducenter, i det følgende kaldet Sammenslutningen) i Champagneområdet har anmodet Conseil d'État om på grund af magtmisbrug at ophæve »anordning nr. 70-691 af 31. juli 1970 om fastsættelse af kornpriserne og den økonomiske ordning for høståret 1970/71«. Ifølge Sammenslutningen er denne franske anordning, der gentager bestemmelserne i forordning nr. 1210/70, ugyldig blandt andet på grund af manglende hjemmel, eftersom forordning nr. 1210/70 selv er ulovlig.

I betragtning af, at lovligheden af den anfægtede anordning er betinget af gyldigheden af Rådets forordning nr. 1210/70, har Conseil d'État besluttet at udsætte sagens behandling og i overensstemmelse med EØF-traktatens artikel 177 stille Domstolen følgende spørgsmål: »Krænker forordning nr. 1210/70 fra Rådet for De europæiske Fællesskaber bestemmelserne i artikel 40, stk. 3, 2. afsnit i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab, i artikel 4, stk. 1, 2. afsnit i forordning nr. 120/67 af 13. juni 1967 fra Rådet for Det europæiske økonomiske Fællesskab og i artiklerne 1, 3 og 6 i forordning nr. 131/67 af 13. juni 1967 fra Rådet for Det europæiske økonomiske Fællesskab?«

2. Rådets forordning nr. 120/67/EØF af 13. juni 1967 om den fælles markedsordning for korn (EFT-specialudgave 1967, s. 29; original reference JO 2269/67 af 19. 6. 1967) foreskriver i artikel 2 den årlige fastsættelse for Fællesskabet af en indikativ- og en basisinterventionspris, idet disse priser fastsættes for Duisburg, handelscentret med det største underskud af korn.

Forordningens artikel 4 foreskriver fastsættelse af »afledte interventionspriser«. Stk. 1, 2. afsnit i denne artikel bestemmer:

»De afledte interventionspriser fastsættes for den samme standardkvalitet, i det samme omsætningsled og under de samme betingelser som basisinterventionsprisen for Fællesskabets handelscentre med undtagelse af handelscentret Duisburg. Niveauet for de afledte interventionspriser skal fastsættes således, at forskellene mellem disse priser svarer til de prisforskelle, som ved normal høst kan ventes som følge af de naturlige betingelser for markedsprisdannelsen, og således at de muliggør en fri bevægelse for varen korn inden for Fællesskabet svarende til markedets behov«.

Med hjemmel i forordning nr. 120/67, artikel 4, stk. 5 udstedte Rådet forordning nr. 131/67/EØF af 13. juni 1967 om fastsættelse af reglerne for afledning af interventionspriser og om fastsættelse af bestemte handelscentre for korn (EFT-specialudgave 1967, s. 64; original reference JO 2362/67 af 21. 6. 1967). Artikel 1 i forordningen lyder:

»Ved fastsættelsen af de afledte interventionspriser skal det lægges til grund, at markedsprisernes tilblivelse som følge af de naturlige betingelser for prisdannelsen sker på følgende måde:

— i underskudszoner, hvis forsyning i et vist omfang afhænger af import, på grundlag af den pris, til hvilken det

indførte korn udbydes i disse områder;

— i produktionszoner, hvis overskud i et vist omfang bidrager til forsyningen af de ovennævnte områder, på grundlag af den ovennævnte pris og omkostningerne i forbindelse med transporten til disse områder;

— i eksporthavnene, på grundlag af prisen i den for eksporten vigtigste produktionszone og omkostningerne i forbindelse med transporten til den for dette område vigtigste eksporthavn;

— i de øvrige produktionszoner, hvis overskud i et vist omfang eventuelt eksporteres, på grundlag af den i eksporthavnene gældende pris og omkostningerne i forbindelse med transporten til disse havne;

— i andre end ovenfor nævnte underskudszoner, på grundlag af priserne i den fragtmæssigt mest fordelagtigt beliggende overskudszone og omkostningerne i forbindelse med transporten til underskudszonen.«

Artikel 3 i forordningen foreskriver, at »de afledte interventionspriser fastsættes således, at der ikke indtræder nogen forskelsbehandling af producenterne inden for Fællesskabet . . .«.

Artikel 6 i forordningen bestemmer:

»De afledte interventionspriser for de . . . nævnte handelscentre skal fastsættes således, at de ikke kan fremkalde nogen forstyrrelse af de naturlige handelsveje«.

Med hjemmel i disse forordninger fastsætter Rådet hvert år de vigtigste handelscentre og de for disse handelscentre gældende afledte interventionspriser i den betydning, der er forudsat i artikel 4, stk. 4 b i forordning nr. 120/67. For høståret 1970/71 findes disse regler i forordning nr. 1210/70. Forordningen fastsatte disse priser til 94,95 RE for 1 000 kg blød hvede for Compiègne og til 91,97 RE for Chartres.

3. Det fremgår af de enkeltheder, der er meddelt af Conseil d'État at Sammenslutningen påberåber sig ugyldigheden af forordning nr. 1210/70 hovedsageligt ud fra følgende argumenter.

Sammenslutningen gør gældende, at fremgangsmåden for fastsættelse af afledte interventionspriser som foreskrevet navnlig i forordning nr. 131/67, artikel 1 giver anledning til den forskelsbehandling, der forbydes i EØF-traktatens artikel 40, udgør en hindring for de naturlige betingelser for prisdannelsen på markedet og forstyrrer de naturlige handelsveje i strid med de ufravigelige krav i forordning nr. 120/67 og nr. 131/67.

Resultatet af regionaliseringen af interventionspriserne var, at den afledte interventionspris, dvs. den bundpris hvorunder melproducenten ikke kan købe det til sin formaling nødvendige korn, for høstårene 1967/68 til 1969/70 blev fastsat til f.eks. 47 FF i Marne, mens den var 45,13 FF i Midtfrankrig.

Denne forskel ville være tålelig, hvis produktionen fra disse områder var beregnet til eksport til underskudsområderne inden for Fællesskabet, men den er tilfældig, uretfærdig og i strid med de ovenfor omhandlede principper, eftersom det i virkeligheden kun er en beskeden procentdel af produktionen inden for hver region, der er beregnet til dette formål. Og Sammenslutningen minder om, at eksporten til Tyskland kun repræsenterer 8 til 18 % af den samlede kornhøst.

Sammenslutningen konstaterer, at man er vidne til følgende økonomiske fænomen:

I en overskudsperiode bliver interventionsprisen nødvendigvis markedsprisen. Den lægger sig — uanset hvad kornet skal bruges til — på 47 FF i Marne og 45,13 FF i Midtfrankrig. Alle forbrugerne og navnlig møllerne i det førstnævnte område må bære dette handicap på 1,87 FF i forhold til deres konkurrenter i Midtfrankrig. Omvendt er det kornproducenten i Midtfrankrig, der ikke er så begunstiget ved afsætningen af høsten i forhold til kornproducenten i nord eller øst.

Efter Sammenslutningens opfattelse er der her tale om åbenbar forskelsbehandling, der er forbudt ved EØF-traktaten. Forstyrrelsen af de naturlige handelsveje er ligeså åbenbar. For de mere end 80 % af produktionen, der ikke går til Fællesskabet, retter efterspørgselen sig mod området med den laveste afledte interventionspris. Det forholder sig således, at Paris, der traditionelt forsynede sig i Marne-området, der havde et stort overskud, nu retter sine opkøb mod Midtfrankrig, Det er endelig ligeså åbenbart, at de naturlige betingelser for prisdannelsen på markedet ikke respekteres.

4. Conseil d'État's beslutning af 18. januar 1974 blev registreret på Domstolens justitskontor den 20. februar 1974.

Der er indgivet skriftlige indlæg fra Rådet af dets juridiske rådgiver, professor D. Vignes, og fra Kommissionen af dens juridiske rådgiver, J. H. J. Bourgeois.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at åbne de mundtlige forhandlinger uden forudgående bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg indgivet til Domstolen

Rådet undersøger først systemet med regionaliseringen af kornpriserne, dets grundregler og den måde, disse er blevet anvendt på for høståret 1970/71.

Det minder blandt andet om, at den geografiske overlapning af overskuds- og underskudsområderne, det forhold, at de sidstnævnte kan være tvunget til at forsyne sig uden for Fællesskabet, og vægten af overskudene i overskudszonerne inden for Fællesskabet gør, at prisafledningerne hovedsageligt afspejler transportomkostningerne men ikke udelukkende modsvarer den matematiske beregning deraf. Regionaliseringen har derfor pr. definition karakter af en pragmatisk forudfastsættelse.

Rådet undersøger derefter klagerne fra Sammenslutningen og gør gældende, at det i realiteten er selve grundreglen om regionalisering, der stilles spørgsmål ved. Efter Rådets opfattelse medfører uklarheden Sammenslutningens klager ikke den mindste del af de vanskeligheder, der er forbundet med at besvare dem. Dette fører Rådet til følgende første bemærkning: Mangelen på konkrete klager i de udførlige indlæg, der er indgivet til Conseil d'État, skyldes, at Rådet for Fællesskabet hverken ved fastsættelsen af enkelthederne vedrørende regionaliseringen ved forordning nr. 131/67 eller ved anvendelsen af disse detailregler for høståret 1970/71 ved forordning nr. 1210/70 er »gået ud over, hvad der er nødvendigt for at nå målene« med den fælles markedsordning for korn. Rådet minder også om, at usikkerheden i stævningen skyldes, at der i hovedsagen kun er udvekslet ét indlæg fra hver part og ingen duplik og replik.

Rådet svarer derefter på de klager, der er fremsat mod forordning nr. 131/67.

Hvad angår den påståede tilsidesættelse af reglen om respekt for de »prisforskelle, som ved normal høst kan ventes som følge af de naturlige betingelser for dannelsen af priserne«, konstaterer Rådet, at det ville være et misbrug af et princip at hævde, at kriterierne i artikel 1 i forordning nr. 131/67 for fastsættelsen af den afledte interventionspris kan afvige fra de naturlige betingelser for prisdannelsen.

Hvad angår den påståede krænkelse af artikel 6 i forordning nr. 131/67, der forbyder, at de afledte interventionspriser forstyrrer de naturlige handelsveje, understreger Rådet, at det ville være ulogisk at hævde, at en bestemmelse i en forordning krænker en anden bestemmelse i samme forordning.

Rådet gør desuden gældende, at artikel 6 ikke har som formål at forbyde enhver bestemmelse, der bevirker en ændring af de »traditionelle handelsveje«. Det eneste begreb, artikel 6 taler om, er ændringen af de »naturlige handelsveje«, hvilket er

noget helt andet. Dette begreb tager udgangspunkt i ideen om udligning mellem overskuds- og underskudszoner på fællesskabsniveauet, hvor forordning nr. 120/67 har villet placere enhedsmarkedet for korn, Fællesskabets naturlige handelsveje går i retning af en vis udvikling i den franske eksport.

Hvad angår den tredje klage i relation til forordning nr. 131/67 konstaterer Rådet, at det er vanskeligt at hævde, at forordningens artikel 1 har en diskriminerende virkning over for producenterne og brugerne i strid med EØF-traktatens artikel 40, da de afledte priser for hver zone dannes på grundlag af de »naturlige betingelser for prisdannelsen«.

Rådet minder desuden om, at markedspriserne i Frankrig i 1970/71 konstant lå over de højeste af de afledte interventionspriser, og at man for høståret 1970/71 kunne konstatere en omvendt prisordning i forhold til den, der i det udførlige indlæg fremhævedes som resultat af ordningen.

Hvad angår fastsættelsen i forordning nr. 1210/70 af de forskellige afledte interventionspriser fremhæver Rådet ikke alene mangelen på beviser for materielle fejl ved beregningen men også mangelen på konkrete klager.

Rådet konstaterer også, at den pågældende prisforskel ikke synes at have skadet Sammenslutningen. I kalenderårene 1967 og 1970 blev der formalet næsten den samme mængde mel i departementet Marne, selv om salget i departementet faldt lidt, mens salget i de andre departementer og navnlig salget til eksport voksede.

Kommissionen finder, at anmodningen om præjudiciel afgørelse kan antages til realitetsbehandling, selvom den stiller det spørgsmål, hvilken interesse en enkeltperson kan have i et annullationssøgsmål mod en fransk anordning. Selv om Domstolen måtte erklære forordningen ugyldig og Conseil d'État som konsekvens heraf måtte annullere anordningen, forbliver retstilstanden den samme mellem parterne i tvisten: fællesskabsforordningen, der gælder umiddelbart, og som er tvistens eneste og egentlige genstand, består ikke desto mindre fortsat.

Kommissionen, der fastslår, at den anfægtede anordning er en simpel gengivelse af Rådets forordning nr. 1210/70 og Kommissionens forordning nr. 1248/70 (JO nr. L 142/20), bemærker, at de indvendinger, som en sådan form for gennemførelse af fællesskabsretten giver anledning til, ikke skal behandles inden for rammerne af nærværende sag.

Kommissionen skitserer den ordning, i hvilken de bestemmelser, hvis gyldighed bestrides, indgår. Den gør gældende, at systemet med afledte interventionspriser skyldes det nødvendige i samtidig at forfølge to lige væsentlige formål, nemlig at sikre landbrugsbefolkningen inden for Fællesskabet en rimelig levestandard og at sikre den frie bevægelighed for korn inden for Fællesskabet. En enhedsinterventionspris muliggør ikke en efterlevelse af denne nødvendighed. Hvis interventionsprisen var fastsat til et højt niveau i forhold til indikativprisen, ville interventionsprisen være for høj i overskudszonerne; bortset fra de lokale behov ville hele produktionen blive solgt til interventionsorganerne og alene korn købt og transporteret af interventionsorganer ville strømme fra produktionszonerne til forbrugszonerne.

Kommissionen gør desuden gældende, at de kriterier, der indeholdes i forordning nr. 131/67, ikke kan anvendes stift. Selve ordlyden af artikel 1 vidner derom. Desuden ville selve deres formål, nemlig forudsigelsen af de »prisforskelle, som ved normal høst kan ventes som følge af de naturlige betingelser for dannelsen af markedspriserne«, svare dårligt til kriterier, der både er strikte og fastsat på forhånd.

Kommissionen undersøger derefter tvisten i hovedsagen. Den mener at kunne udlede af sagens akter, at indvendingen i virkeligheden ikke vedrører den måde, hvorpå forordning nr. 1210/70 anvender systemet med de afledte interventionspriser, men derimod selve systemet, sådan som det er præciseret i forordning nr. 131/67. Kommissionen er herefter af den

opfattelse, at det for at bevise gyldigheden af forordning nr. 1210/70 er tilstrækkeligt at vise, at systemet med de afledte interventionspriser er i overensstemmelse med artikel 4, stk. 1, andet afsnit i forordning nr. 120/67 og ikke tilsidesætter forskriften i traktatens artikel 40, stk. 3, andet afsnit.

Kommissionen gør gældende, at systemet med de afledte interventionspriser ikke er nogen hindring for de »naturlige betingelser for prisdannelsen«. Den bemærker, at dette krav ikke er et mål i sig selv. Det er kun i det omfang, de to ovenfor nævnte formål med systemet ikke lader sig realisere, at man kan stille spørgsmålet, om de afledte interventionspriser er blevet fastsat korrekt. I denne henseende bemærker Kommissionen, at tallene for den del, resten af Fællesskabet har aftaget af den franske produktion, er blevet højere. Efter Kommissionens opfattelse er disse tal imidlertid slet ikke afgørende med henblik på vurderingen af, om regionaliseringen af priserne er blevet anvendt godt. Det, der til syvende og sidst er af betydning, er den andel, som markedet i et underskudsområde i Fællesskabet repræsenterer ved afsætningen fra et overskudsområde i Fællesskabet.

Kommissionen bemærker desuden, at det forhold, at de afledte interventionspriser i en overskudsperiode bliver markedsprisen for hver region, er uadskilleligt forbundet med selve eksistensen af en interventionspris; det beviser ikke, at forskellene mellem de priser i hver region, der dannes under sådanne omstændigheder, ikke svarer til de prisforskelle, der dannes som følge af de naturlige betingelser for prisdannelsen. I øvrigt fastsættes de afledte interventionspriser med udgangspunkt i forventningen om en normal høst ikke med udgangspunkt i en situation med uligevægt mellem udbud og efterspørgsel.

Kommissionen gør gældende, at systemet heller ikke forstyrrer de »naturlige handelsveje«. Dette begreb omhandler de »naturlige« handelsveje og ikke de »traditionelle«. Disse handelsveje er dem, der danner sig inden for fællesmarkedet. Det forhold, at regionaliseringen fører til en forskel mellem interventionsprisen i Marne og interventionsprisen i Midtfrankrig, samtidig med at mere end 80 % af den franske produktion i det pågældende afsætningsår stadig blev afsat i Frankrig, er ikke af en sådan art, at der af denne grund kan rejses tvivl om gyldigheden af regionaliseringen af priserne i henseende til kriteriet »naturlige handelsveje«. Om den afledte interventionspris for Marne er passende, må vurderes i forhold til den produktion fra Marne, der afsættes i underskudszonerne i Tyskland, og som burde kunne afsættes i disse zoner under frie markedsforhold, hvor de naturlige handelsveje kan udvikle sig uden hindringer. Den kan ikke vurderes i forhold til afsætningen af den franske produktion på et fællesmarked, på hvilket handelsveje endnu ikke udvikler sig helt naturligt.

Endelig gør Kommissionen gældende, at systemet med de afledte interventionspriser ikke krænker traktatens artikel 40, stk. 3. Den minder om, at denne regel er beregnet på at beskytte interesserne for landbrugsproducenterne og forbrugerne og ikke interesserne for dem, der forarbejder eller handler med landbrugsprodukter. Desuden udgør uligheden i behandlingen af melproducenterne, som Domstolen fremhævede det i sin dom af 24. oktober 1973 (sag. nr. 43/72, Merkur mod Kommissionen, Samling 1973, s. 1055), kun er krænkelse af reglen, hvis den viser sig at være helt vilkårlig. Det er imidlertid klart, at denne ulighed ikke kan betragtes som vilkårlig. Forskellen mellem de afledte interventionspriser er beregnet på at afspejle de prisforskelle, der opstår som følge af de naturlige betingelser for dannelsen af markedspriserne. Den hviler til syvende og sidst på den mere eller mindre fordelagtige beliggenhed af det ene eller det andet produktionsområde i forhold til underskudszonerne.

Kommissionen oplyser, at salget af fransk mel til Tyskland ifølge de tal, den råder over, steg fra 17 800 tons i 1965/66 og 17 400 tons i 1966/67 til 32 700 tons i 1970/71. Differentieringen af interventionspriserne, der medfører en forøgelse af indkøbspriserne for melproducenterne i visse zoner i forhold til andre, har nødvendigvis et modstykke i åbningen af grænserne.

Kommissionen har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 13. juni 1974.

Generaladvokaten har fremsat sit forslag til afgørelse i retsmødet den 10. juli 1974.

Præmisser

1 Ved kendelse af 18. januar 1974, indgået til Domstolen den 20. februar 1974, har Conseil d'État de la République française i henhold til artikel 177 i traktaten om oprettelse af Det europæiske økonomiske Fællesskab forelagt Domstolen spørgsmålet, om Rådets forordning nr. 1210/70 om fastsættelse af de vigtigste handelscentre for korn og de der gældende afledte interventionspriser for høståret 1970/71 krænker artikel 40, stk. 3, 2. afsnit i EØF-traktaten, artikel 4, stk. 1, 2. afsnit i Rådets forordning nr. 120/67 af 13. juni 1967 og artiklerne 1, 3 og 6 i Rådets forordning nr. 131/67 af 13. juni 1967;

2 dette spørgsmål stilles i anledning af en stævning, hvorved l'Union des Minotiers de la Champagne (Sammenslutningen af melproducenter i Champagneområdet) har anmodet Conseil d'État om at ophæve anordning nr. 70-691 af 31. juli 1970 om fastsættelse af kornpriserne og den økonomiske ordning for høståret 1970/71;

3 Conseil d'État fandt, at lovligheden af den anordning, som gentog de afledte interventionspriser, der var fastsat i regningsenheder i forordning nr. 1210/70, og omregnede dem til franske francs, er betinget af gyldigheden af nævnte forordning;

4 det fremgår af forelæggelseskendelsen, at sagsøgeren for Conseil d'État hævdede, at forordningen krænker visse bestemmelser i traktaten og i Rådets forordninger angående det fælles marked for korn, idet den giver anledning til forskelsbehandling af Fællesskabets producenter og forbrugere, ændrer de prisforskelle, der skyldes de naturlige betingelser for dannelsen af markedspriserne, og medfører en forstyrrelse af de naturlige handelsveje.

5 Traktatens artikel 40, stk. 3, 2. afsnit bestemmer, at den fælles ordning af landbrugsmarkedet »bør udelukke enhver form for forskelsbehandling af Fællesskabets producenter eller forbrugere«;

6 forordning nr. 120/67 om den fælles markedsordning for korn tilsigter at muliggøre en udligning mellem overskudene i produktionszonerne og behovene i underskudszonerne ved udover basisinterventionsprisen at foreskrive fastsættelse af afledte interventionspriser således, »at forskellene mellem disse priser svarer til de prisforskelle, som ved normal høst kan ventes som følge af de naturlige betingelser for markedsprisdannelsen, og således at de muliggør en fri bevægelse for varen korn inden for Fællesskabet, svarende til markedets behov« (artikel 4, stk. 1, 2. afsnit);

7 de regler, der skal anvendes ved fastsættelsen af de afledte interventionspriser, blev fastsat ved Rådets forordning nr. 131/67, hvis første artikel for 5 forskellige kategorier af zoner fastsætter de elementer, der må antages at være bestemmende for markedsprisernes tilblivelse på grundlag af de naturlige betingelser for prisdannelsen;

8 i henhold til samme forordnings artikel 3 »... skal de afledte interventionspriser [i alle tilfælde] fastsættes således, at der ikke indtræder nogen forskelsbehandling af producenterne inden for Fællesskabet, og særlig at korn fra ét område ikke kan udbydes i et andet område under den der gældende interventionspris«;

9 artikel 6 bestemmer, at interventionspriserne for andre end de vigtigste handelscentre skal fastsættes »således, at de ikke kan fremkalde nogen forstyrrelse af de naturlige handelsveje«;

10 Rådets forordning nr. 1210/70 fastsatte for høståret 1970/71 de vigtigste handelscentre og de der gældende afledte interventionspriser, idet den bl.a. fastsatte priserne for blød hvede til 94,95 RE for 1000 kg for Compiègne (la Marne) og til 91,77 RE for Chartres (Midtfrankrig).

11 Det fremgår af oplysninger fra Conseil d'État, at sagsøgeren i hovedsagen, hvis medlemmer hører til Marne-regionen, gjorde gældende, at prisforskellen

mellem denne region og Midtfrankrig er egnet til at påføre dem skade i en overskudsperiode, især ved at stille dem ugunstigt i forhold til melproducenterne i Midtfrankrig hvad angår afsætningen af deres produkter på Parismarkedet, og at fastsættelsen af de afledte interventionspriser således krænker bestemmelserne i traktaten og i basisforordningerne;

12 i denne henseende kritiserede sagsøgeren særlig systemet med regionaliseringen af de afledte priser, der ikke respekterer »de naturlige betingelser for dannelsen af markedspriserne«, hvorpå fastsættelsen af forskellene mellem de afledte interventionspriser for de forskellige handelscentre i henhold til artikel 4, stk. 1, 2. afsnit i forordning nr. 120/67 skal være baseret.

13 Princippet om regionaliseringen af de afledte priser, sådan som det er fastslået ved forordning nr. 131/67, indebærer oprettelse af fem kategorier af zoner og for hvor af disse fastlæggelsen af de kriterier, hvorefter de afledte interventionspriser skal fastsættes for at respektere de naturlige betingelser for prisdannelsen;

14 et dominerende element blandt disse kriterier udgøres af transportomkostningerne mellem zonerne, særlig fra overskudszonerne til underskudszonerne, men andre elementer kommer også i betragtning, såsom den geografiske beliggenhed af overskuds- og underskudszonerne, behovene i andre forbrugszoner, importen fra tredjelande og eksportmulighederne;

15 selv om dette system under visse særlige omstændigheder kan give anledning til fastsættelse af afledte priser, der afviger lidt fra de priser, der ville danne sig på et frit marked, må det ikke desto mindre anses for i hovedsagen at respektere de generelle krav, der er formuleret i artikel 4, stk. 1, 2. afsnit i forordning nr. 120/67, særlig fordi disse krav er af en sådan art, at de overlader Rådet en vis skønsmargin;

16 det må altså konkluderes, at de afledte interventionspriser, der er fastsat i forordning nr. 1210/70 inden for rammen af det i forordning nr. 131/67 foreskrevne regionaliseringssystem, er i overensstemmelse med forordning nr. 120/67.

17 Sagsøgeren gør desuden gældende, at de i forordning nr. 1210/70 fastsatte afledte interventionspriser er af en sådan art, at de fremkalder forstyrrelser af de naturlige handelsveje og derved krænker artikel 6 i forordning nr. 131/67.

18 I denne henseende fremgår det af de statistiske oplysninger i sagens akter, at den fælles markedsordning har medført visse ændringer af de traditionelle handelsveje for kornprodukter, frem for alt i Nordfrankrig;

19 disse ændringer bør imidlertid, langt fra at udgøre forstyrrelser af de naturlige handelsveje, betragtes som resultat af oprettelsen af enhedsmarkedet og således som led i gennemførelsen af det mål, der tilstræbes med bestemmelserne vedrørende den fælles markedsordning;

20 som følge heraf er de i forordning nr. 1210/70 fastsatte afledte interventionspriser ikke uforenelige med artikel 6 i forordning nr. 131/67.

21 Endelig har sagsøgeren påberåbt sig det forbud mod enhver forskelsbehandling af Fællesskabets producenter eller forbrugere, der er fastslået i traktatens artikel 40, stk. 3, 2.afsnit og gentaget i forordning nr. 131/67, artikel 3.

22 Uligelig behandling kan kun betragtes som ulovlig forskelsbehandling, hvis den har præg af at være vilkårlig;

23 de prisforskelle, der for producenterne og brugerne af korn følger af forordning nr. 1210/70, er fastsat efter objektive kriterier, der er særlige for den fælles regulering af markedet, og de kan herefter ikke betragtes som diskriminerende;

24 det af Conseil d'État stillede spørgsmål må som følge heraf besvares således, at undersøgelsen af spørgsmålet ikke har åbenbaret forhold af en sådan art, at de kan påvirke gyldigheden af Rådets forordning nr. 1210/70.

Vedrørende sagsomkostningerne

25 De udgifter, der er afholdt af Rådet og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

26 da retsforhandlingerne i forhold til parterne i hovedsagen udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

idet den træffer afgørelse vedrørende det spørgsmål, der er forelagt den af Conseil d'État de la République française ved kendelse af 20. februar 1974, for ret:

Det stillede spørgsmål har ikke åbenbaret forhold af en sådan art, at de kan påvirke gyldigheden af Rådets forordning nr. 1210/70.

Lecourt Donner Sørensen Monaco Mertens de Wilmars
Pescatore Kutscher Ó Dálaigh Mackenzie Stuart

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. juli 1974.

A. Van Houtte — Justitssekretær

R. Lecourt — Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT A. TRABUCCHI FREMSAT DEN 3. JULI 1974 [1]

Høje Ret.

1. Under en sag anlagt ved det franske Conseil d'Etat har sammenslutningen af melproducenterne i Champagne-området påberåbt sig ulovligheden af fællesskabssystemet med afledte interventionspriser inden for kornsektoren. Den franske retsinstans har forelagt Domstolen spørgsmålet uden at komme med nogen kommentarer til sagsøgerens kritik.

Under denne præjudicielle procedure har Union des Minotiers (sammenslutningen

1 — Oversat fra italiensk.